

DESPRE SISTEMUL DE SECURITATE SOCIALĂ BRITANIC

MARIANA STANCIU

- *Cheltuielile totale în domeniul securității sociale britanice în perioada de finanțare 1992/1993 s-au ridicat la peste 72 miliarde lire. Acestea au reprezentat 30,8% din cheltuielile administrației centrale de stat și 12,3% din PIB-ul Marii Britanii în perioada de finanțare respectivă¹.*
- *În intervalul 1949 - 1993 cheltuielile sistemului de securitate socială au crescut de la 4,7% la 12,3% din PIB.*
- *Din 1978 cheltuielile reale totale au crescut în medie cu 3,7%/an, sau cu 3%/an dacă sunt excluse indemnizațiile pentru șomaj. Această creștere a fost determinată, în esență, de cheltuielile cu pensiile, indemnizațiile pentru incapacitate de muncă temporară și ajutoarele acordate familiilor monoparentale.*
- *Creșterea ratei reale a cheltuielilor sistemului de securitate socială până la sfârșitul secolului, va fi de 3,3%/an (exclusiv indemnizațiile pentru șomaj).*
- *Cea mai mare creștere a cheltuielilor sistemului va deriva din indemnizațiile pentru invaliditate (și cauze înrudite cu aceasta), din cheltuielile pentru plata chiriilor și pentru acordarea de suport economic familiilor monoparentale ori familiilor cu venituri mici și copii.*

1. Scurt istoric asupra dezvoltării sistemului

În 1942, William Beveridge a pus, în Marea Britanie, bazele Planului Asigurărilor Sociale și a Serviciilor Aliate. El recomanda atunci înființarea unei scheme de asigurări sociale cuprinzătoare, care să micșoreze riscul scăderii masive a veniturilor populației în situații de șomaj, boală și bătrânețe. Beneficiile acordate erau plafonate, iar finanțarea sistemului urma să se facă prin contribuțiile egale ale asiguraților indiferent de veniturile realizate. Quantumul beneficiilor asigura doar un nivel de subzistență și, în ciuda pretențiilor de cuprindere cât mai largă a situațiilor de risc, serviciile de asigurări se adresau doar unui număr limitat de cazuri urgente (extreme) și doar cazurile cu nevoi speciale atestate în mod legal.

Indemnizațiile pentru copii se situau la nivelul costurilor creșterii copiilor în familiile în care capul familiei era șomer. Se presupunea că în familiile în care capul

¹ Datele pentru care nu s-a specificat altă sursă au fost preluate din *The growth of social security*, London, H.M.S.O, Department of Social Security, 1995.

de familie se află în câmpul muncii, acesta câștigă suficient pentru a-și întreține soția și cel puțin un copil - statul trebuind să contribuie la susținerea costurilor pentru creșterea celui de-al doilea copil și următorilor. Aceste indemnizații urmăreau să înlăture fenomenul sărăciei în familiile cu copii mulți și să micșoreze decalajele foarte mari dintre salarii.

După al doilea război mondial, primul act legislativ care, deși a fost inspirat de Planul Beveridge, s-a detașat de acesta, a fost Actul Indemnizației Familiale din 1945, care fixa o proporție mult mai scăzută a indemnizațiilor familiale.

Primul guvern englez de după război a continuat procesul de implementare a sistemului asigurărilor sociale, instituind, în anul 1946, Actul Asigurărilor Naționale, iar în 1948, Actul Asistenței Naționale. Spre deosebire de Planul Beveridge care venea doar în întâmpinarea unor nevoi de bază rezultate din situațiile de șomaj, boală, văduvie ori bătrânețe, noul sistem avea să se adreseze unui număr mult mai mare de situații de risc social (maternitatea, decesul etc.). Noua schemă de finanțare, numită de "asigurare a bunăstării sociale" urmărea întâmpinarea tuturor nevoilor esențiale determinate de ciclul vieții umane, de la naștere până la deces. Noul sistem, mult mai generos și mai cuprinzător decât Planul Beveridge, se mai deosebea de acesta și prin:

- Actul Asigurărilor Naționale din 1946 limita perioadele de plată a indemnizației de șomaj - Planul Beveridge, nu;

- S-a introdus pensia pentru limită de vârstă; Planul Beveridge prevedea pensionarea după 20 de ani de muncă, fără condiții de vârstă.

Totuși introducerea noilor tipuri de beneficii nu ținea cont, în mod adecvat, de creșterea costului vieții intervenită de-a lungul perioadei de război.

Deceniile următoare au adus schimbări semnificative în schemele originale de finanțare ale securității sociale din 1948. În primii ani dezvoltarea asigurărilor sociale a avut loc păstrând principiile lui Beveridge. Timpul a demonstrat însă că acest sistem suferea de o serie de imperfecțiuni. Primul subiect de dezbatere publică a apărut în anul 1950, când finanțarea sistemului prin condiții fixe a devenit extrem de dificilă. În 1953 guvernul britanic inițiază un proces larg de revizuire a principiilor fundamentale ale sistemului și a funcționalității efective a acestuia, în vederea instituirii unui nou model de finanțare. Totuși problema a rămas nerezolvată până în anul 1961, când au fost introduse pensiile graduale, simultan cu un sistem paralel de contribuții graduale. Această schimbare s-a extins în anul 1966, incluzând riscurile de șomaj și incapacitate temporară de muncă, în relație cu câștigurile realizate.

În același timp a devenit tot mai larg recunoscut faptul că, pentru o serie de persoane, accesul la sistemul securității sociale era interzis din motive independente de voința lor. De aceea în intervalul 1960-1970 au fost introduse o serie de noi beneficii non-contributive (anumite grupuri de persoane vârstnice, bolnavi, invalizi care nu au lucrat niciodată etc.).

În anii '70 au avut loc o serie de reforme parțiale ale securității sociale, urmărindu-se în special ajutorarea familiilor cu venituri mici. În 1971 guvernul a introdus Suplimentul de Venit Familial acordat pe baza testării mijloacelor

economice ale familiei. În 1977 acest supliment a început să fie finanțat și din taxele prelevate de la adulții fără copii.

În anul 1979, cuantumul Suplimentului de Venit Familial a fost majorat pentru a diminua influențele crizei.

Din anul 1971, sistemul englez al asigurărilor sociale a introdus un nou beneficiu pe principii contributive - indemnizația pentru invaliditate pe termen lung - care înlocuia indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă, după 28 de săptămâni de incapacitate. După anul 1970 însă a căpătat o recunoaștere tot mai largă faptul că existau grupuri numeroase de persoane inapte de muncă, la vârsta activă, care nu puteau deveni eligibile în cadrul sistemului, dar constituiau totuși o problemă socială importantă. De aceea, în anul 1975, a fost introdusă "pensia de invaliditate" pe principii noncontributive. Acest tip de pensie a fost suplimentat printr-o serie de indemnizații pentru asistență sau pentru însoțitori în cazurile care impuneau astfel de servicii.

În perioada 1960 - 1970 au avut loc o serie de dezbateri publice asupra structurii asigurărilor sociale pentru persoanele vârstnice. În 1970 au fost mărite cuantumul pensilor mici (ale persoanelor care au realizat doar contribuții foarte mici), îndreptându-i pe aceștia la pensia de asigurări sociale pe baze noncontributive.

După cum menționam mai sus, în anul 1961 au fost introduse pensiile graduale. În 1978 la această schemă de finanțare s-a adăugat o pensie suplimentară în funcție de câștigurile realizate în cei mai buni 20 de ani de muncă².

În paralel puteau fi exprimate și opțiuni pentru schemele - pe criterii specifice - ca alternative la pensiile graduale și suplimentare.

Asistența economică privind costul chiriilor a fost introdusă în anul 1948; acest tip de beneficiu era acordat persoanelor care primeau indemnizații de la Sistemul Național de Asistență Socială și nu lucrau timp integral de muncă. Cuantumul beneficiilor acoperea integral costul chiriei.

Din 1966 chiar și persoanele care realizează venituri sub un anumit cuantum, care nu primesc ajutor de la Asistența Socială, sunt îndreptățite la o serie de facilități economice pentru acoperirea costului chiriei. Aceste tipuri de scheme de finanțare sunt susținute de autoritățile locale de stat ceea ce implică existența unor mari deosebiri între criteriile de eligibilitate admise, de la un district la altul.

În 1972, cuantumul suportului economic în cadrul acestui tip de schemă a crescut, spre a-i cuprinde și pe aceia care nu puteau face față noilor costuri (mult mai ridicate) ale chiriilor.

Începând din 1983 a fost introdus "Beneficiul Unificat pentru Chirii" administrat în întregime de autoritățile locale de stat.

² Finch H., J. Keegan, *Regarding pensions*, SCPR, 02/5125, 1991.

2. Dinamica cheltuielilor în perioada 1949-1993

Cheltuielile publice totale cu beneficiile asigurărilor sociale britanice au crescut abrupt încă din 1949/1950. În acea perioadă beneficiile au fost de 597 milioane de lire; în 1992/1993 acestea s-au ridicat la 74,1 miliarde lire. În termeni reali (deci ținând cont de influențele inflației), cheltuielile sistemului au crescut de peste șapte ori.

Din tabelul 1, reiese că cheltuielile totale ale sistemului, începând din perioada de finanțare 1949/1950 (primul an financiar de după sistemul de securitate socială Beveridge), și ținând cont de indicii de prețuri aferenți perioadei 1992/1993, au fost:

Tabelul 1.

Cheltuielile securității sociale în intervalul 1949-1993 (ținând cont de indicii de prețuri aferenți perioadei 1992/1993)

- miliarde lire -

	1949/1950	1959/1960	1969/1970	1979/1980	1989/1990	1992/1993
Cheltuieli totale	10,3	15,4	27,2	44,9	59,7	74,1
Indicele cheltuielilor în termeni reali 1949/1950=100%	100	156	264	436	580	719
Cheltuieli ca procent PIB	4,7	5,3	7,0	9,0	9,5	12,3

Cea mai rapidă creștere a cheltuielilor a avut loc în anii 1960 și 1970. Într-o perioadă de peste 40 de ani creșterea medie anuală reală a cheltuielilor sistemului securității sociale a fost de 4,8%. Această rată de creștere a depășit-o pe cea a PIB-ului; cu toate acestea, ponderea cheltuielilor securității sociale în PIB a crescut ferm de la 4,7% în 1949/1950, la 12,3% în 1992/1993.

Analizele de detaliu asupra naturii cheltuielilor în intervalul respectiv sunt dificile atât datorită schimbărilor numeroase în structura beneficiilor cât și lipsei de informații sistematice pe detalii. Totuși în cele ce urmează vom aborda câteva aspecte semnificative referitoare la intervalul 1978/1979 - 1992/1993.

2.1. Beneficii contributive și non-contributive. Beneficiile non-contributive au dus la creșterea mult mai rapidă a cheltuielilor, decât cele contributive încă din 1978/1979, (tabelul 2). În fapt trei sferturi din creșterea cheltuielilor totale între 1978/1979 și 1992/1993 s-a datorat beneficiilor non-contributive³.

Tabelul 2.

Creșterea medie anuală reală a ratei cheltuielilor pe tipuri de cheltuieli în intervalul 1978/1979 - 1992/1993

(%)

	1992/1993 față de 1978/1979	1983/1984 față de 1978/1979	1986/1987 față de 1983/1984	1989/1990 față de 1986/1987	1992/1993 față de 1989/1990
Cheltuielile totale	3,7	5,6	3,6	-2,6	7,5
Cheltuieli contributive	1,6	2,2	2,3	-1,9	3,5
Cheltuieli non-contributive	6,9	11,5	5,3	-3,5	12,2

³ Disney R., S., Webb, *Why are there so many long term sick in Britain?*, în *Economic Journal*, 1991.

Din evoluția cheltuielilor non-contributive observăm că acest tip de cheltuieli este mult mai susceptibil față de ciclul economic general decât cheltuielile contributive, care sunt influențate mai mult de către factorii demografici.

2.2. Cheltuielile pe grupuri de interese. Distribuția cheltuielilor pe grupuri de interese, de asemenea, a variat în intervalul 1978-1993. Totuși creșterea cheltuielilor a fost mai rapidă pe componentele indemnizații de boală, handicap și șomaj. Pensiile de retragere și limită de vârstă au contat în proporție de aproape 50% în totalul cheltuielilor.

Tabelul 3.
Cheltuielile pe grupuri de interese (raportate la indicele prețurilor din perioada 1992/1993)
- miliarde lire -

	1978/1979	1983/1984	1987/1988	1992/1993
Pensii pentru limită de vârstă	24,6	29,2	31,3	37,5
Indemnizațiile de boală (și handicapați)	6,9	8,1	10,6	1,6
Familii	7,2	9,8	11,5	12,9
Somaj	3,7	9,3	8,7	9,3
Văduvie și altele	1,9	1,7	1,6	1,4

2.3. Proporția cheltuielilor cu beneficiile sistemului de securitate socială în cheltuielile totale ale administrației centrale și în PIB. În Marea Britanie, cheltuielile cu securitatea socială ocupă un loc semnificativ în cheltuielile generale ale guvernului. Proporția acestora a crescut de la 24,3% în 1978/1979 la 30,8% în 1992/1993. În cadrul PIB-ului, aceste cheltuieli au crescut de la 9,1% în 1978/1979, la 12,3% în 1992/1993. Cea mai rapidă creștere a fost generată de pensiile de retragere și pentru limită de vârstă, la mijlocul anilor '80.

3. Factori care au contribuit la creșterea cheltuielilor în perioada 1978-1993

Pot fi selectați în patru grupe principale:

- factorii demografici (dinamica populației eligibile pe categorii de vârstă);
- factorii economici (dinamica ratei șomajului, a veniturilor populației etc.);
- politicile sociale aplicate (introducerea unor noi tipuri de beneficii, schimbarea nivelurilor reale ale beneficiilor acordate etc.);
- factori sociali (creșterea numărului familiilor monoparentale, creșterea numărului nașterilor în afara căsătoriei etc.).

Intr-o oarecare măsură, este posibilă cuantificarea efectelor diferitelor grupe de factori asupra creșterii cheltuielilor cu securitatea socială în perioada menționată. De exemplu există o relație directă între variația ratei șomajului și cheltuielile cu indemnizațiile de șomaj sau între suportul economic acordat familiilor monoparentale și creșterea numărului acestora. Dar piața muncii poate avea și efecte indirecte asupra creșterii cheltuielilor sistemului securității sociale, care nu pot fi ușor cuantificate. Cheltuielile cu indemnizațiile de șomaj au crescut cu aproape 7%/an, în termeni reali, începând din 1978 - ca rezultat direct al mutațiilor apărute în

sectorul economic⁴. Cheltuielile cu alte tipuri de indemnizații – care ocupă cea mai mare pondere a cheltuielilor sistemului – sunt afectate însă de o ansamblu de factori sociali, demografici și indirect economici dificil de disociați. Acestea au crescut cu aproximativ 3%/an, în termeni reali, în intervalul menționat. Variația ciclică a cheltuielilor sistemului de securitate socială a urmat trendul ciclului economic general (intrând deci, într-o zonă de depresiune în anii '80) dar totuși, acest fenomen nu a putut stopa tendința de creștere a cheltuielilor reale.

4. Previziuni pentru perioada 1999/2000

Multe dintre tendințele care în trecut au afectat cheltuielile sistemului vor continua să se manifeste și în viitor. Proiecțiile privind nivelul cheltuielilor până în anul 2000 se bazează pe un evantai larg de prezumții privind variabilele economice majore. De aceea ele nu trebuie interpretate atât ca previziuni despre ceea ce urmează să se întâmple, cât mai curând ca proiecții asupra modului în care anumite presiuni economice, sociale și demografice asupra bugetului securității sociale pot afecta cheltuielile, luând în considerare diferite variante.

Tabelul 4.

Cheltuielile totale cu beneficiile acordate de sistem începând din 1978/1979 - până în 1992/1993 (exprimate în prețuri constante 1992/1993), ca procent din PIB și din cheltuielile guvernamentale generale.

- miliarde lire -

	1978/ 1979	1980/ 1981	1982/ 1983	1984/ 1985	1986/ 1987	1988/ 1989	1990/ 1991	1992/ 1993
Cheltuieli totale	44,3	45,8	54,4	59,9	64,6	61,1	62,1	74,1
% din PIB	9,1	9,5	11,1	11,5	11,4	9,8	19,1	12,3
% din cheltuielile generale ale guvernului	24,3	24,6	27,2	29,1	30,7	29,3	28,8	30,8

Principalele prezumții:

1. Factorii care determină nivelul cheltuielilor totale sunt demografici, economici, sociali și factori ce țin de politici sociale aplicate. Proiecțiile prezentate în continuare admit că:

- nu vor interveni schimbări în politicile sociale aplicate în viitor comparativ cu prezentul;

- schimbările demografice luate în calcul țin cont de previziunile Departamentului Guvernamental Britanic de Evidență a Populației.

2. Cheltuielile totale sunt afectate de nivelul șomajului; proiecțiile au luat în calcul un nivel constant al șomajului, egal cu cel de la nivelul perioadei 1992/1993. Pentru a testa veridicitatea prezumțiilor și sensibilitatea fenomenului la aceste tipuri

⁴ Disney R., S., Webb, *Why social security expenditure in the 1980, has risen faster than expected; the role of unemployment*, London, în *Fiscal studies*, nr.1/1990.

de factori, au fost realizate și proiecții care au luat în calcul nivelul ratei șomajului la jumătate și, respectiv, un sfert din nivelul acesteia în perioada 1992/1993.

3. Anumite prezumții au fost efectuate și în domeniul schimbărilor cu implicații asupra cheltuielilor sistemului securității sociale care pot interveni în domeniul social.

Tabelul 5

Cheltuielile cu beneficiile acordate de securitatea socială în 1992/1993 și proiecția cheltuielilor în 1999/2000 (prețuri 1992/1993)

Nivelul cheltuielilor/an de finanțare	Miliarde lire	Rata medie anuală a creșterii reale a cheltuielilor
1992/1993	74,1	-
1999/2000, în condițiile în care:	93,1	3,3%
- nu se schimbă rata șomajului		
- rata șomajului scade cu un sfert față de cea din 1992/1993	88,4	2,6%
- rata șomajului scade cu jumătate față de cea din 1992/1993	83,7	1,8%

Tabelul 5 prezintă rezultatele proiecțiilor efectuate în condițiile prezumțiilor de mai sus, comparativ cu perioada 1992/1993. Aceste proiecții relevă că la sfârșitul secolului cheltuielile totale cu beneficiile acordate de sistem cresc cu o rată situată în jurul a 3,3%/an în termeni reali. Această creștere este probabil să fie mai mică în condițiile diminuării ratei șomajului. Proiecții prezentate implică apariția în viitor a unor nevoi noi, substanțiale, de resurse economice pentru susținerea echilibrată a sistemului. Bugetul securității sociale va trebui suplimentat în următorii ani, cu o sumă între 10-19 miliarde lire (în prețuri 1992/1993).

4.1. Beneficiile contributive și non-contributive. Proiecțiile arată că trendul de creștere a cheltuielilor cu acordarea beneficiilor non-contributive nu poate fi susținut economic. De aceea, este de așteptat ca, până la sfârșitul secolului, beneficiile non-contributive să se plafoneze la o proporție de 50% din cheltuielile totale ale sistemului. Această proporție a fost deja atinsă, în perioada 1992/1993.

4.2. Cheltuielile pe grupuri de interese. De la înființarea sistemului și până în prezent, rata creșterii cheltuielilor pe grupuri de interese a variat foarte mult. Cea mai rapidă creștere s-a înregistrat la indemnizațiile pentru plata chiriilor (15%/an în termeni reali). Creșteri reale semnificative s-au înregistrat și la capitolele indemnizații pentru asistență (însoțitori) - 8,4%/an, susținerea veniturilor pensionarilor - 10,6%/an, reducerea chiriilor - 7,6%/an și indemnizațiile invalizilor - 5,8%/an. Cheltuielile cele mai puternic influențate de factorii demografici - pensiile de retragere și pensiile pentru copii, deși ocupă o proporție mare în volumul cheltuielilor totale, au avut o creștere reală relativ mică, reflectând astfel profilul demografic relativ constant al țării.

Tabelul 7

Cheltuielile cu beneficiile majore acordate de securitatea socială pe grupuri de interese și creșterea anuală medie a acestora începând din 1978/1979

Tipul beneficiului	Cheltuieli în 1992/1993	Creșterea relativă medie anuală reală începând din 1978/1979
Pensii de retragere	25,5	1,4%
- de bază	1,4	29,2%
- în funcție de câștigul realizat		
Pensii pentru văduvie	1	-2,2%
Indemnizații de șomaj	1,8	0,3%
Indemnizații pentru invaliditate	5,1	5,8%
- de bază	1,0	22,8%
- în funcție de câștigul realizat		
Pensii de război	1,0	0,14%
Indemnizații pentru asistență socială (însoțitori)	1,5	8,4%
Pensii pentru reducerea capacității de muncă	1,9	-
Susținerea veniturilor	10,9	10,6%
- pensionarilor		
- non-pensionarilor		
Indemnizații pentru copii	5,8	1,1%
Indemnizații pentru plata chiriilor	2,9	15,0%
Indemnizații pentru reducerea cheltuielilor cu chiria	4,4	7,6%
Taxe comunitare	1,5	87,1%

Distribuția estimată a cheltuielilor în 1999/2000 pe grupuri de interese, în varianta că rata șomajului scade cu un sfert din cea aferentă perioadei 1992/1993, este următoarea:

- bătrâni - 43%;
- bolnavi și handicapați - 27%;
- familii - 20%;
- șomaj - 8%;
- văduvie și alte situații - 2%.

Cifrele sugerează că, în cazul diminuării ratei șomajului, va avea loc o creștere relativ mică a populației pensionate pentru limită de vârstă dar se va produce și o mărire a cheltuielilor cu indemnizațiile de boală, handicap și familii monoparentale.

Cheltuielile cu indemnizațiile de invaliditate s-au dublat, în termeni reali, începând din 1982/1983 și, chiar în varianta că rata șomajului va scădea cu 1/4, proiecțiile prevăd o creștere cu 50% a acestui tip de cheltuieli între 1992/1993 și 1999/2000. Acest fapt a produs și va produce efecte substanțiale asupra resurselor economice publice deoarece indemnizațiile pentru invaliditate ca și pensiile de retragere nu sunt impozabile. Numărul beneficiarilor de pensii pentru invaliditate a crescut de la 600.000 în 1978/1979 la aproape 1,5 milioane în 1992/1993 într-o perioadă când nivelul general al sănătății populației s-a îmbunătățit. Este de așteptat ca în viitor trendul actual (de creștere) al acestui tip de cheltuieli să se mențină.

Numărul familiilor monoparentale, de asemenea, a crescut din anul 1979 de la 870.000 la 1,3 mil. în 1991, în timp ce numărul beneficiarilor⁵ de indemnizații a crescut de la 320.000 la aproximativ 1.000.000. Factorii majori care au dus la această evoluție sunt schimbările care au intervenit în cadrul legislativ privind divorțul și căsătoria, în atitudinile sociale, în perspectivele economice ale tinerilor bărbați și femei, în creșterea ratei divorțurilor, separărilor, nașterilor în afara căsătoriei și schimbarea mentalităților părinților singuri. Rata creșterii cererilor pentru astfel de beneficii este de așteptat să devină mai puțin abruptă către sfârșitul secolului, mai mult ca urmare a factorilor demografici și mai puțin ca urmare a factorilor economici și sociali.

4.3. Cheltuielile securității sociale ca pondere în cheltuielile generale ale guvernului și în PIB. Admițând că cheltuielile guvernamentale vor crește cu 2%/an în termeni reali, între 1992/1993 și 1999/2000, rezultă că cheltuielile cu securitatea socială vor ocupa până la 33,7% (cazul I), 32% (cazul II) ori 30,3% (cazul III) din aceste cheltuieli în anul 1999/2000 în condițiile în care rata șomajului rămâne neschimbată (cazul I), scade cu un sfert (cazul II) și, respectiv scade la jumătate (cazul III).

În cadrul PIB-ului, cheltuielile sistemului de securitate socială vor ocupa o proporție de 13,5% (cazul I), 12,4% (cazul II) și 11,3% (cazul III).

Proiecțiile privind cheltuielile în perioada de finanțare 1999/2000 arată că în cazul II (rata șomajului scade cu 1/4) cheltuielile vor fi cu aproximativ 14 miliarde lire mai mari în 1999/2000 decât în 1992/1993, în termeni reali.

O treime din creșterile proiectate ale cheltuielilor va rezulta din indemnizațiile pentru invaliditate (și în relație cu acestea) și un sfert, din indemnizațiile pentru plata chiriilor și suportul economic pentru reducerea cheltuielilor cu chiria. Restul creșterii cheltuielilor va decurge în principal din susținerea veniturilor non-pensionarilor (familiile monoparentale) și din pensiile în funcție de câștigurile realizate.

5. Obiectivele majore ale reformei din intervalul 1985 - 1993

Sistemul de securitate socială englez s-a dezvoltat relativ rapid. Acesta asigură un set complex de beneficii care se adresează principalelor riscuri sociale recunoscute de societatea engleză în prezent.

El se caracterizează printr-un grad ridicat de cuprindere a nevoilor sociale, printr-o adresabilitate deosebit de specifică și adecvată din perspectivă economică. Probabilitatea de apariție a situațiilor de risc este calculată pornindu-se de la o viziune holistă asupra vieții omului și nevoilor sale. Cum era și de așteptat, costurile unui asemenea sistem sunt deosebit de ridicate.

Aceste costuri atingeau 40 miliarde lire în anul 1985 (echivalentul a 60 miliarde lire în 1992/1993). Ca urmare, guvernul englez a hotărât instituirea unui

⁵ Bradshav J.R., J., Millar, *Lone parent families in the U.K.*, DSS Research Report nr.6 H.M.S.O, 1991.

nou control asupra eficienței cu care sunt cheltuiți banii contribuabililor, propunând și un set de măsuri care să ducă la reformarea sistemului.

Principalele obiective care au stat în atenția reformatorilor au fost următoarele:

- în viitor, sistemul securității sociale trebuie să vină în întâmpinarea principalelor nevoi specifice; în acest sens, o mare parte a resurselor a fost redirijată spre ariile sociale de cea mai mare nevoie, anume familiile cu venituri mici și mulți copii;

- politicile sociale aplicate în sistem trebuie să fie compatibile cu obiectivele economice generale ale guvernului; povara impozitelor asupra veniturilor generațiilor viitoare trebuie diminuată, simultan cu instituirea unor criterii de eligibilitate stimulative pentru ca potențialii beneficiari apți să se mențină în câmpul muncii; în același timp, sistemul va încuraja creșterea responsabilității individuale și a paletei opțiunilor disponibile;

- sistemul securității sociale va deveni mai comprehensiv și mai ușor de administrat; în acest sens, Actul Securității Sociale emis în 1986 și aplicat în 1988 a introdus deja o tehnică nouă de acordare a pensiilor de retragere și a altor tipuri de beneficii pe baza testării mijloacelor economice ale solicitanților.